

Arrest

nr. 342 264 van 3 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 11 februari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 20/01/2026

Overdracht CGVS: 29/01/2026

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier.

U werd op 4 februari 2026 door het Commissariaat-generaal gehoord van 09.15 uur tot 10.05 uur door middel van een videoconferentie, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat was aanwezig gedurende het volledige verloop van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, een soenniet te zijn en afkomstig te zijn uit Selouane in de provincie Nador. U verbleef nadien in El Elaoui en toen uw problemen startten dook u onder in Oujda alvorens u Marokko zou ontvluchten. In december 2007 was u in een rivier in de buurt aan het zwemmen toen één van uw vrienden verdronk. De broer van het slachtoffer gaf u de schuld en wou wraak nemen. Hij trok daarop naar uw woning, maar u kon ontkomen en vluchtte richting Oujda. U verliet Marokko in 2009 en verbleef de afgelopen jaren illegaal in verschillende Europese landen.

Op 20 oktober 2022 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden met uitstel gedurende vijf jaar voor de handel in verdovende middelen. Op 5 januari 2024 werd u door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden voor diefstal met braak. Op 9 januari 2024 werd u door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden voor diefstal. Op 3 mei 2024 werd u door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee maanden voor diefstal.

Op 8 september 2023 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge en op 19 januari 2026 werd u terug in vrijheid gesteld. U werd daarop overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas van waar uw repatriëring zou worden voorzien. Op 20 januari 2026 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U stelde nog steeds de broer van het slachtoffer te vrezen en bovendien heeft u niets of niemand om naar terug te keren in Marokko.

Ter staving legde u volgende kopieën neer: de Spaanse identiteitskaart van uw zus, alsook Spaanse documenten met betrekking tot uw medische en administratieve situatie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 3 december 2025 werd Marokko vastgesteld als veilig land van herkomst.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u de status van Vluchteling niet kan worden toegekend.

U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Immers zijn de door u aangehaalde problemen, vreemd aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie. U wordt immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Zo gaf u aan Marokko te hebben verlaten aangezien u er problemen hebt met een familielid van een overleden vriend en u met de dood werd bedreigd. U zou er verder geen onderdak hebben, noch hebt u nog familie wonen in Marokko (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 4 februari 2026, p. 5, 10). Deze door u ingeroepen problemen zijn echter louter van interpersoonlijke (tussen privépersonen), gemeenrechtelijke en socio-economische aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. U haalde verder geen andere redenen aan waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Marokko (CGVS, p. 10).

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, en wel om volgende redenen.

Vooreerst legde u geen enkel document neer ter staving van uw identiteit en relaas. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS dd. 27 januari 2026, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Hoewel het Marokkaanse consulaat te Brussel u een laissez passer gaf en dus uw identiteit hier niet noodzakelijk ter discussie staat, is het opmerkelijk dat u zelf geen originele identiteitsstukken kunt voorleggen. Deze kunnen nochtans van belang zijn, bijvoorbeeld voor de inschatting van het ogenblik van uw vertrek uit Marokko of voor de plaatsbepaling van woonst en of geboorte in Marokko. Gevraagd naar uw paspoort merkte u echter nogal stereotiep op uw paspoort te zijn kwijtgeraakt. U heeft het verlies van dit stuk echter nooit aangegeven waardoor dit slechts een blote bewering is. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u dit stuk liever niet kenbaar maakt ten aanzien van de Belgische asiendiensten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen (CGVS, p. 2). Dat u bovendien bij uitbreiding geen enkel (relevant) document kon neerleggen ter staving van uw verzoek is maar weinig ernstig te noemen. Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept kan verwacht worden dat hij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zijn verzoek om internationale bescherming en identiteit te staven. De desinteresse die u hebt tentoongespreid, te meer u reeds even in België verblijft (infra), ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook ernstig (CGVS, p. 2). Het ontbreken van een origineel identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid ernstig daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede diende u pas laattijdig een verzoek om internationale bescherming in. Zo verklaarde u Marokko te hebben verlaten in 2009 en zou de afgelopen jaren zowel in Italië, Spanje als België hebben verbleven. U stelde nooit eerder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en meende de afgelopen jaren illegaal in Europa te hebben verbleven (CGVS, p. 5). Dat u dan ook wachtte tot wanneer uw gevangenisstraf was afgelopen, u werd overgebracht naar het gesloten centrum, en u ook pas ginds een verzoek om internationale bescherming indiende wanneer men u zou trachten te repatriëren, is bijzonder laakbaar. Een dergelijke houding kan maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk zou wenden tot de bevoegde autoriteiten om aldus internationale bescherming voor diezelfde vrees te krijgen. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Bovenstaande laattijdigheid wijst er op dat dergelijke internationale bescherming voor u nooit een prioriteit is gebleken. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw vrees compleet ondermijnd door uw vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Vooreerst dient immers te worden benadrukt dat u geen enkel stuk neerlegde ter staving van de problemen die u zou hebben gekend (supra), waardoor dit in wezen niets meer is dan een blote bewering, die u allerm minst hard wist te maken. U verklaarde dat u tijdens een zwempartij getuige was van de verdrinking van een vriend en diens uw broer wraak wenste te nemen op u. Gevraagd wanneer dit incident plaatsvond kon u dit niet beter schetsen dan "bijna het jaar 2008" en "december 2007". U meende dat het in een rivier in de buurt zou zijn gebeurd, doch vreemd genoeg verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat het in een meer was. U zou die dag met vijf anderen aan het zwemmen zijn, doch waarom net u de schuld kreeg leek ook u niet geheel uit de doeken te kunnen doen: "omdat ik met hem ben gegaan". Dat de overige zwemmers dan geheel met rust zouden worden gelaten, is echter bevreemdend. Wat er ook van zij, gevraagd om iets te vertellen over uw jarenlange vriend kwam u niet verder dan "we speelden voetbal, knickers". U zou daarop bedreigd worden door zijn broer, maar leek niet te kunnen aangeven hoe vaak dat gebeurde. Wanneer dat was wist u evenmin precies: "in 2008" en "dus ik kan niet juist zeggen, december 2007". U dook nadien onder in Oujda, al had u eerder nog aangegeven nergens anders in Marokko te hebben gewoond en vreemd genoeg zou uw familie na uw vlucht eigenlijk nooit meer noemenswaardige problemen hebben ondervonden. Hoe u weet dat u heden nog steeds geviseerd zou worden leek u ook maar van horen zeggen te hebben en wie uw vijand was bleek u niet beter te kunnen samenvatten als "Dat is iemand die hasj verkoopt en verslaafd is aan alcohol, opgepakt wordt en gevangenisstraf krijgt, dan vrijgelaten,

opgepakt, dan drie maanden. In en uit gevangenis” (CGVS, p. 6-9). Bovenstaande verklaringen overtuigen niet, zijn tekenend voor uw absoluut gebrek aan oprechtheid en ondermijnen uw geloofwaardigheid dan ook compleet.

Tot slot verklaarde u niet terug te kunnen keren naar Marokko omdat u er geen familie noch woonst zou hebben, doch daargelaten u dit allerm minst wist te staven, wenst het CGVS evenwel te benadrukken dat dergelijke socio-economische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep, of onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U richt zich hiertoe tot de daarvoor voorziene procedures. Hoe dan ook dient benadrukt dat u de voorbije jaren zowel in Spanje als in België werkte, onderdak vond en klaarblijkelijk meer dan in staat bleek om in Europa in uw eigen levensonderhoud te voorzien. Van iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is geweest om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij een eventuele terugkeer naar het land waarvan men de nationaliteit bezit, in staat zou zijn in Marokko uw leven (opnieuw) op te bouwen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw moeder nog steeds in Marokko woont en beschikt u over voldoende familieleden die u eventueel financieel zouden kunnen ondersteunen. Evenmin maakte u aannemelijk dat u niet zou kunnen rekenen op de bescherming/hulp van de lokale autoriteiten in geval van eventuele problemen bij een terugkeer naar Marokko (CGVS, p. 10).

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Deze staven hoogstens uw verblijf in Spanje, alsook die van uw familie, hetgeen in casu niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift zet een middel uiteen als volgt:

“3.1. Aanvraag tot asiel

Verzoeker diende dd. 19/01/2026 een verzoek in tot internationale bescherming in België om navolgende redenen:

- Gevaar om vermoord te worden bij terugkeer in Marokko door de broer van een vriend die verdronk tijdens een zwempartij waarbij verzoeker aanwezig was

Dit verzoek tot internationale bescherming werd echter bij beslissing dd. 11/02/2026 onterecht afgewezen door het CGVS nu zij verkeerdelijk van oordeel zijn dat verzoeker er niet in geslaagd is om een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken (stuk 1).

Reden waarom verzoeker hiertegen onderhavig verzoekschrift uitbrengt.

3.1.1. Toekenning van subsidiaire bescherming

3.1.1.1.

Overeenkomstig artikel 48/4, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan de vreemdeling die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Onder "ernstige schade" wordt overeenkomstig artikel 48/4, §2 onder meer begrepen:

- de doodstraf of executie;
- foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst;
- een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In casu beroept verzoeker zich op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b), met name een risico op dodelijk geweld of minstens onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Marokko. Het CGVS oordeelde ten onrechte dat verzoeker dit risico niet aannemelijk heeft gemaakt

3.1.1.2.

Verzoeker heeft consequent verklaard dat hij eind december 2007 – begin januari 2008 aanwezig was bij een zwempartij waarbij zijn vriend A. verdronk. De broer van het slachtoffer, Ah. A., stelde verzoeker persoonlijk verantwoordelijk voor diens dood en heeft uitdrukkelijk wraak gezworen.

Het CGVS minimaliseert dit risico door te verwijzen naar vermeende vaagheden en tegenstrijdigheden. Deze beoordeling is niet correct.

a)

Het CGVS verwijst naar het verschil tussen "rivier" en "meer". Dit betreft echter een semantisch detail en raakt geenszins aan de kern van het relaas.

b)

Dat verzoeker tevens de exacte datum niet meer kan preciseren na bijna 18 jaar, is volkomen menselijk en kan hem bezwaarlijk worden tegengeworpen.

c)

Het CGVS acht het bevreemdend dat enkel verzoeker werd geïdendeerd. Nochtans heeft verzoeker duidelijk verklaard dat:

- hij samen met het slachtoffer was toegekomen;
- hij door de broer van het slachtoffer werd beschouwd als degene die op hem moest letten;
- hij aldus persoonlijk verantwoordelijk werd geacht.

Dat andere aanwezigen niet werden geïdendeerd, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker als zondebok werd aangeduid.

Bovendien verklaarde verzoeker dat Ah. A. een gewelddadig profiel heeft (herhaalde gevangenisstraffen, betrokkenheid bij hasjhandel, alcoholproblematiek). Dit verhoogt het risico op effectieve gewelddadige represailles aanzienlijk.

d)

Verzoeker is na de bedreigingen naar Oujda gevlucht en dook daar onder. Dit wijst op een concrete en onmiddellijke vrees.

e)

Verzoeker verklaarde dat telkens wanneer zijn zus naar Marokko reist, er opnieuw bedreigingen worden geuit aan zijn adres.

Het CGVS doet dit af als "van horen zeggen", doch dit is inherent aan situaties waarin een verzoeker zich reeds jarenlang buiten het land van herkomst bevindt. Het feit dat de dreiging via familie wordt gecommuniceerd, ontkracht de ernst ervan niet.

3.1.3.

Het CGVS verwijst naar het feit dat verzoeker pas op 20/01/2026 internationale bescherming aanvraagde.

Verzoeker bevond zich echter:

- onder aanhoudingsmandaat;

- *in detentie in de gevangenis van Brugge;*
- *nadien in het gesloten centrum te Merksplas.*

Zijn detentiesituatie vormt een objectieve verklaring voor het tijdstip van zijn aanvraag.

3.1.4.

Het CGVS suggereert dat verzoeker opzettelijk geen identiteitsdocumenten voorlegt.

Verzoeker verklaarde evenwel dat zijn paspoort in Spanje werd gestolen uit de woning van zijn zus, die hiervan aangifte heeft gedaan.

3.1.5.

Het CGVS dient ook actief te onderzoeken.

Verzoeker is kwetsbaar. Hij noemt de naam van het slachtoffer, en de naam van de dader. Nergens uit de ganse beslissing blijkt dat het CGVS onderzoek hierna heeft gedaan.

Het CGVS baseert zich hoofdzakelijk op detailkritiek zonder de kern van het relaas te weerleggen of het risico concreet te onderzoeken.

Verzoeker kan hier geen stukken van voorleggen, omdat hij van de ene dag op de andere is dienen te vluchten.

Deze cumulatie van elementen volstaat minstens om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet aan te nemen.

Bijgevolg dient verzoeker subsidiaire bescherming te krijgen.”

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de bestreden beslissing werd gesteund.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, betwist verzoeker niet dat zijn problemen geen verband houden met de criteria die zijn opgenomen in het Vluchtelingenverdrag. Deze vaststelling is correct en pertinent en wordt door de Raad overgenomen.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onaanvaardbare motieven.

Verzoekers toelichting dat hij pas op het ogenblik dat hij in het gesloten centrum was, besepte dat hij in aanmerking zou kunnen komen voor internationale bescherming en zijn detentiesituatie een objectieve verklaring is voor het tijdstip van zijn verzoek, is niet ernstig.

Verzoeker heeft immers zijn verzoek om internationale bescherming ingediend op 20 januari 2026. Hij kwam naar België in juni 2022 (voor de tweede keer) volgens zijn verklaringen (Bijlage 26; DVZ-verklaring, stuk 7, vraag nr. 33). Verzoeker kan trouwens niet ontkennen dat hij reeds meermaals in aanraking is gekomen met Justitie en de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij hij toegang kreeg tot een advocaat. Van verzoeker wordt daarom verwacht dat, als hij Marokko heeft verlaten omwille van ernstige problemen, hij zijn nood aan internationale bescherming sneller kenbaar zou maken en laten onderzoeken, dan op het ogenblik dat het duidelijk wordt dat hij op 20 januari 2026 zal worden gerepatrieerd naar Marokko, bij een tweede verwijderingspoging. Verzoeker diende het verzoek enkel in om de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde verwijderingsbeslissing uit te stellen of te verijdelen.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat de overige motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet pertinent zijn. Zijn opmerking dat er sprake is van een semantisch detail, een tijdspanne van achttien jaar die is verstreken, het uit te leggen is dat verzoeker als enige zou worden geïsoleerd, hij na de bedreigingen naar Oujda is gevlucht om er onder te duiken en er nieuwe bedreigingen werden geuit telkens zijn zus naar Marokko reist, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker nooit eerder het zwemincident van eind 2007 / begin 2008 heeft aangebracht als reden waarom hij niet naar Marokko wou terugkeren.

De Raad merkt op dat verzoeker vier keer werd ondervraagd inzake zijn terugkeer naar Marokko door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ-dossier, stuk 7, DID/Nota's van 16 oktober 2023, 9 september 2024, 20 mei 2025 en 26 november 2025). Het is opvallend om vast te stellen dat verzoeker telkens andere verklaringen aflegt en zijn identiteit pas kwam vast te staan naar aanleiding van de identificatie bij de Marokkaanse ambassade op 28 maart 2024 en de afgifte van een doorlaatbewijs op 19 november 2025. Verzoeker maakte weliswaar melding dat hij niet wil terugkeren naar Marokko, zij het evenmin consequent, waarbij hij aangaf in Marokko niets of niemand te hebben om naar terug te keren. Hij heeft echter nooit melding gemaakt van een incident met A. en de bedreigingen van diens broer Ah.A., zodat de Raad de bestreden beslissing slechts kan bijtreden dat verzoeker dit op geen enkele manier aannemelijk maakt.

De bestreden beslissing motiveert aldus terecht als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 3 december 2025 werd Marokko vastgesteld als veilig land van herkomst.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u de status van Vluchteling niet kan worden toegekend.

U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Immers zijn de door u aangehaalde problemen, vreemd aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie. U wordt immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Zo gaf u aan Marokko te hebben verlaten aangezien u er problemen hebt met een familielid van een overleden vriend en u met de dood werd bedreigd. U zou er verder geen onderdak hebben, noch hebt u nog familie wonen in Marokko (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 4 februari 2026, p. 5, 10). Deze door u ingeroepen problemen zijn echter louter van interpersoonlijke (tussen privépersonen), gemeenschappelijke en socio-economische aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. U haalde verder geen andere redenen aan waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Marokko (CGVS, p. 10).

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, en wel om volgende redenen.

Vooreerst legde u geen enkel document neer ter staving van uw identiteit en relaas. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS dd. 27 januari 2026, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Hoewel het Marokkaanse consulaat te Brussel u een laissez passer gaf en dus uw identiteit hier niet noodzakelijk ter discussie staat, is het opmerkelijk dat u zelf geen originele identiteitsstukken kunt voorleggen. Deze kunnen nochtans van belang zijn, bijvoorbeeld voor de inschatting van het ogenblik van uw vertrek uit Marokko of voor de plaatsbepaling van woonst en of geboorte in Marokko. Gevraagd naar uw paspoort merkte u echter nogal stereotiep op uw paspoort te zijn kwijtgeraakt. U heeft het verlies van dit stuk echter nooit aangegeven

waardoor dit slechts een blote bewering is. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u dit stuk liever niet kenbaar maakt ten aanzien van de Belgische asiendiensten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen (CGVS, p. 2). Dat u bovendien bij uitbreiding geen enkel (relevant) document kon neerleggen ter staving van uw verzoek is maar weinig ernstig te noemen. Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept kan verwacht worden dat hij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zijn verzoek om internationale bescherming en identiteit te staven. De desinteresse die u hebt tentoongespreid, te meer u reeds even in België verblijft (infra), ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook ernstig (CGVS, p. 2). Het ontbreken van een origineel identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid ernstig daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede diende u pas laattijdig een verzoek om internationale bescherming in. Zo verklaarde u Marokko te hebben verlaten in 2009 en zou de afgelopen jaren zowel in Italië, Spanje als België hebben verbleven. U stelde nooit eerder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en meende de afgelopen jaren illegaal in Europa te hebben verbleven (CGVS, p. 5). Dat u dan ook wachtte tot wanneer uw gevangenisstraf was afgelopen, u werd overgebracht naar het gesloten centrum, en u ook pas ginds een verzoek om internationale bescherming indiende wanneer men u zou trachten te repatriëren, is bijzonder laakbaar. Een dergelijke houding kan maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare Bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk zou wenden tot de bevoegde autoriteiten om aldus internationale bescherming voor diezelfde vrees te krijgen. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Bovenstaande laattijdigheid wijst er op dat dergelijke internationale bescherming voor u nooit een prioriteit is gebleken. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw vrees compleet ondermijnd door uw vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Vooreerst dient immers te worden benadrukt dat u geen enkel stuk neerlegde ter staving van de problemen die u zou hebben gekend (supra), waardoor dit in wezen niets meer is dan een blote bewering, die u allerm minst hard wist te maken. U verklaarde dat u tijdens een zwempartij getuige was van de verdrinking van een vriend en diens uw broer wraak wenste te nemen op u. Gevraagd wanneer dit incident plaatsvond kon u dit niet beter schetsen dan "bijna het jaar 2008" en "december 2007". U meende dat het in een rivier in de buurt zou zijn gebeurd, doch vreemd genoeg verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat het in een meer was. U zou die dag met vijf anderen aan het zwemmen zijn, doch waarom net u de schuld kreeg leek ook u niet geheel uit de doeken te kunnen doen: "omdat ik met hem ben gegaan". Dat de overige zwemmers dan geheel met rust zouden worden gelaten, is echter bevreemdend. Wat er ook van zij, gevraagd om iets te vertellen over uw jarenlange vriend kwam u niet verder dan "we speelden voetbal, knikkers". U zou daarop bedreigd worden door zijn broer, maar leek niet te kunnen aangeven hoe vaak dat gebeurde. Wanneer dat was wist u evenmin precies: "in 2008" en "dus ik kan niet juist zeggen, december 2007". U dook nadien onder in Oujda, al had u eerder nog aangegeven nergens anders in Marokko te hebben gewoond en vreemd genoeg zou uw familie na uw vlucht eigenlijk nooit meer noemenswaardige problemen hebben ondervonden. Hoe u weet dat u heden nog steeds gevisieerd zou worden leek u ook maar van horen zeggen te hebben en wie uw vijand was bleek u niet beter te kunnen samenvatten als "Dat is iemand die hasj verkoopt en verslaafd is aan alcohol, opgepakt wordt en gevangenisstraf krijgt, dan vrijgelaten, opgepakt, dan drie maanden. In en uit gevangenis" (CGVS, p. 6-9). Bovenstaande verklaringen overtuigen niet, zijn tekenend voor uw absoluut gebrek aan oprechtheid en ondermijnen uw geloofwaardigheid dan ook compleet.

Tot slot verklaarde u niet terug te kunnen keren naar Marokko omdat u er geen familie noch woonst zou hebben, doch daargelaten u dit allerm minst wist te staven, wenst het CGVS evenwel te benadrukken dat dergelijke socio-economische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep, of onder de definitie van subsidiare bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

"U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegronnd zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze

elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Deze staven hoogstens uw verblijf in Spanje, alsook die van uw familie, hetgeen in casu niet in twijfel wordt getrokken.”

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP